MANIFEST OCH – 17 DE MAIG DIA INTERNACIONAL CONTRA L'LGTBI-FÒBIA

17 de maig de 2022

Avui, 17 de maig, un any més hem de reivindicar que l'LGTBI-fòbia és present en les nostres vides, en la nostra visa social i és per això que ens fem ressò. Cal recordar que un dia com avui, el 1990, l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va eliminar l'homosexualitat de la llista de malalties mentals. Tot i així, els principals manuals diagnòstics de malalties mentals, continuen patologitzant les identitats i experiències trans.

Ens referim a l'LGTBI-fòbia és la presència de situacions discriminatòries, és l'odi, els prejudicis, la difusió d'estereotips negatius, el rebuig cap a unes formes de ser i estar en el món. Una opressió sustentada socialment, que comporta conseqüències psicosocials a les persones afectades, un deteriorament de les relacions interpersonals i compromet la convivència de tota la ciutadania.

En més d'un terç del món, identificar-te com a persona LGTBI+ encara és un delicte, en setanta països es castiga amb penes de presó i en vuit, fins i tot, amb la mort. Segons l'última enquesta de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea, el 38% va afirmar rebre insults, amenaces i assetjament en els últims 12 mesos. A l'Estat espanyol aquesta xifra s'eleva al 41%.

Donat que l'LGTBI-fòbia no és exclusiva d'un únic àmbit, és necessari establir unes polítiques públiques efectives i exigir a les diferents administracions els recursos materials, econòmics, humans i socials necessaris per a prevenir, detectar i intervenir contra l'LGTBI-fòbia. Les polítiques han de ser transversals, des de la infància, la joventut i les persones grans, des de l'educació, els esports, la salut amb

les persones amb discapacitades i amb una mirada interseccional per eradicar les discriminacions per orientació sexual, identitat i/o expressió de gènere.

Des de l'Observatori Contra l'Homofòbia, portem alertant des de fa 14 anys, que les persones LGTBI experimenten més risc de patir qualsevol tipus de discriminació, major aïllament, exclusió, violència, privació de drets deguts als estigmes associats, criminalització i patologització de les nostres identitats i experiències dissidents, de la nostra realitat i que ens relega en situacions de una major vulnerabilitat. Durant el 2021, la nostra entitat va registrar 284 incidències per motius d'orientació sexual, identitat i/o expressió de gènere, la xifra més elevada dels últims anys
Si ben és cert, que durant aquests 30 anys s'han fet progressos importants en la incorporació de la diversitat afectiva sexual i de gènere a nivell legal i social, entre d'altres, gràcies al teixit associatiu de Catalunya i d'arreu de l'Estat espanyol. Tanmateix el camí cap a la plena igualtat es visualitza encara llarg i costós. No en podem abaixar la guàrdia i hem d'estar amatents per fer valdre els drets LGTBI i lluitar contra qualsevol forma de masclisme, de discriminació i violència que suposa l'LGTBI-fòbia en totes les seves formes i en els escenaris on es pot produir.

És per això que reivindiquem que la nostra societat esdevingui un espai comunitari on la igualtat, la convivència i la diversitat siguin els seus fonaments. Una societat que inclou la diversitat en el seu sentit més ampli, on són benvingudes, les persones de qualsevol edat, gènere, origen, amb diversitat funcional, sexoafectiva i/o d'altres interseccions que ens travessen, trencant així la visió heteronormativa i la concepció binarista de gènere.
Demanem viure les nostres vides, merescudes de ser viscudes amb dignitat. I per tant, exigim que:

– Visibilitzar la lesbofòbia. Les dones lesbianes son discriminades doblement: se'ns discrimina per gènere, és a

dir, pel mateix fet de ser dones, i també per l'orientació sexual. Com a dones, sovint s'espera l'assumpció de la responsabilitat de tenir cura de la família, físicament i emocionalment; l'assetjament sexual continua present, a la feina, al carrer i als espais d'oci, per esmentar només tres qüestions. Alhora que se'ns discrimina com a dones, vivim en una societat en què malauradament encara hi ha moltes accions i mostres de rebuig per desitjar a una dona.

– La inserció sociolaboral a les persones trans, especialment a les dones trans. L'esbiaix laboral per la identitat de gènere segueix sent un tema clau per a la contractació d'aquestes persones augmentant l'atur i per tant l'empobriment i discriminació. és necessària un marc legislatiu de garantia de drets. Actualment la Llei Trans Estatal continua paralitzada en el Congrés de les Diputades i Diputats. Demanem la seva aprovació sense fissures, tot tenint en compte a la infància trans, a les persones migrades i a les persones no binàries. No poden quedar excloses d'aquesta llei. No volem drets només per una part de la societat i del col·lectiu, volem dret per a totes!

– Que la infància, adolescència i joventut gaudeixi d'espais segurs i de reflexió sobre les seves preocupacions o necessitats en quan a la seves orientacions sexuals, identitats i/o expressions de gènere, i que es promogui els referents; després d'estar vivint 2 anys en un marc pandèmic han estat determinants per la seva salut mental, millorar la prevenció, detecció i intervenció en les situacions d'assetjament escolar.

– Que es prioritzi els programes de sensibilització a les persones grans i es repari la discriminació històrica patida per l'orientació sexual i identitat de gènere, especialment en els centres residencials.

– El dret a una atenció sanitària de qualitat allunyant la visió heteronormada dels centres de salut. Les entitats posen

de manifest que els alts nivells d'estigmatització i discriminació dels serveis de salut han apartat a les persones trans i intersex dels sistemes sanitaris durant anys, la qual cosa pot generar retards a l'hora de buscar atenció mèdica quan es precisi. De la mateixa manera, alerten sobre les interrupcions en l'accés a determinats tractaments imprescindibles per a les persones LGTBI, com la medicació relacionada amb el VIH o la teràpia hormonal, que s'estan produint en l'actualitat en molts països.

– El dret a l'autodeterminació del gènere i la orientació afectiva-sexual: Negar l'existència de les persones trans o no binàries, de la bisexualitat o l'assexualitat és negar la diversitat i el nostre dret a la llibertat sexoafectiva.

– El dret a un habitatge digne i elaborar un protocol d'actuació en casos de vulneració i/o discriminació en l'accés a un habitatge per l'orientació sexual, la identitat i/o l'expressió de gènere de les persones que volen llogar un pis o una casa i potenciar recursos per la resolució de conflictes en el veïnatge i/o el nucli de convivència. Creiem necessari valorar un parc d'habitatge públic per a ajudar a l'emancipació de joves LGTBI, si més no, aquells que es trobin en una situació de vulnerabilitat donada la seva orientació sexual, identitat i/o expressió de gènere.

– Sovint les persones LGTBI originàries d'altres indrets d'arreu, han hagut de fugir per discriminació, han d'afrontar grans reptes al país d'acollida, estan pendents de regularitzar la seva situació o de la seva sol·licitud d'asil i no han pogut accedir encara a cap feina. Les institucions han de facilitar recursos per a aquest col·lectiu que possibilitin la cobertura de les seves necessitats bàsiques, que agilitzin els tràmits administratius per a la concessió de permisos de residència i treball o asil. En definitiva que promoguin l'accés a una vida digna.

– Estratègies adequades per donar resposta als atacs difosos

per les xarxes socials i a les violències digitals. Aquesta coordinació de forces hauria de basar-se en la construcció d'un discurs solidari i fratern amb perspectiva de gènere i de diversitat afectiva sexual. Contra l'odi, pedagogia. Tanmateix tampoc hem d'obviar que es pot denunciar, quan sigui possible, tota mostra d'intolerància o vulneració de drets.

– Eradicar l'estigma i la discriminació de les persones amb VIH i la sida i incidir en les polítiques per a promoure els canvis socials, legals i administratius que contribueixin a millorar les condicions de vida de les persones amb VIH

-El dret a la visibilitat de la diversitat familiar. Denunciar la manca de llibertat de les famílies LGTBI per moure's arreu de la Unió Europea. La lliure circulació és un dels drets fonamentals dels ciutadans de la UE. No obstant això, veiem que les famílies amb vincles familiars legals no són reconegudes com a tals si viuran a un Estat membre de la UE que no accepta les nostres unions.

– El col·lectiu que exerceix el treball sexual sempre és un dels primers oblidats. És imprescindible recordar, que sempre han estat en les reivindicacions de lluita del col·lectiu LGTBI i que reben una violència institucional i social que les posiciona en una situació de vulnerabilitat intolerable. És necessari escoltar a les treballadores sexuals, tenir coneixement de la situació precària, elaborar programes de formació i d'inserció sociolaboral, i per suposat, detectar a les víctimes del tràfic d'éssers humans amb finalitat d'explotació sexual.

-La pedagogia ha de ser una eina de transformació social, cal reforçar i ampliar les formacions amb una perspectiva de la diversitat afectiva sexual i gènere adreçades al funcionariat públic, en específic en l'àmbit de la justícia, la salut, l'educació, els serveis socials, transport públic i els cossos i forces de seguretat.

– Les polítiques LGTBI, conjuntament amb les feministes, han de ser un eix central de les polítiques de qualsevol administració. Actualment, volem agrair els esforços dels Ajuntaments que estan creant en la seva infraestructura governamental regidories i/o àrees específiques per cobrir les demandes del col·lectiu LGTBI. El municipalisme és una mirada necessària que apropa les polítiques a la ciutadania. És per això que necessitem una equitat territorial en relació als recursos, molts d'ells centrats en la ciutat de Barcelona i rodalies. Hem de teixir xarxa en el territori, comptant amb les entitats que fan un paper important d'acompanyament i d'activisme.

No volem acabar sense alertar, el que desgraciadament és un fet, l'avenç de l'extrema dreta és una realitat que s'està produint al món. Estats Units, Brasil, Hongria, França, Itàlia, Turquia, Polònia o el mateix Estat espanyol, per posar alguns exemples, tenen representats polítics que afavoreixen polítiques antifeministes i LGTBIfòbiques. A més, han aconseguit polaritzar posicions polítiques i arrossegar discursos de formacions suposadament progressistes cap a les seves tesis! Molt perillós!

El moviment LGTBI ha de ser un actiu contra els discursos i les pràctiques que promouen odi i ha d'establir aliança amb altres col·lectius socials per fer front al feixisme. Davant la crispació, tensió i polarització que proposa les polítiques feixistes, hem d'enarborar mecanismes d'aliances entre diferents moviments oprimits i millor coordinació per constituir narratives en que les cures i els drets humans estiguin al centre.

Hem de continuar donant resposta a cada situació i injusta, a tot aquell que vol trepitjar-nos la dignitat, però ara i sempre tornem a dir amb veu ben alta que CAP AGRESSIÓ SENSE RESPOSTA!